

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-5 У. 1593/16
Дана 24.05.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу судија: Сузана Гудураш, председник већа, Станимирка Лаловић и Наташа Малинић, чланови већа, уз учешће судског саветника Љиљане Коруга, као записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., улица ... број ..., кога заступа Анкица Мишков, адвокат из Сомбора, Мите Поповића 4/1, ради поништаја решења туженог ПОКРАЈИНСКОГ СЕКРЕТАРИЈАТА ЗА ЗДРАВСТВО, СОЦИЈАЛНУ ПОЛИТИКУ И ДЕМОГРАФИЈУ Нови Сад (чији је правни следбеник Покрајински секретаријат за социјалну политику, демографију и равноправност полова) број 129-580-4/2016-02 од 12.01.2016. године, у предмету личне инвалиднине и месечног новчаног примања за време незапослености, у нејавној седници већа одржаној дана 24.05.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Покрајинског секретаријата за здравство, социјалну политику и демографију, број 129-580-4/2016-02 од 12.01.2016. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је као неоснована жалба А.А., овде тужиоца, изјављена против закључка Одељења за друштвене делатности Градске управе Града Сомбор, број 580-102/2015-VII од 18.12.2015. године, којим је привремено обустављена исплата личне инвалиднине и месечног новчаног примања за време незапослености овде тужиоца, почев од 01.01.2016. године.

У тужби поднетој Управном суду дана 01.02.2016. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа. Наводи да је првостепени орган дозволио понављање поступка по службеној дужности и поништио решење којим му је признато својство ратног војног инвалида, и то решење Покрајинског секретаријата за здравство и социјалну политику Нови Сад, број 107-580-6032002-08 од 27.06.2002. године, те

тужиоцу није признао својство ратног војног инвалида, са образложењем да је то својство стекао на основу фалсификата. Сматра да је преурањена одлука да се поништи решење, а да се у управном поступку не изведу сви докази у складу са Законом о општем управном поступку. Наиме, наводи да из оспореног решења јасно произлази да је једини основ за понављање поступка допис Националног криминалистичког центра који је достављен првостепеном органу пре него што је поступак понављања процесно и започео. Сматра да је вештачење које је извршено мимо управног поступка и пре покретања поступка за понављање без значаја за овај управни поступак и да не може имати доказну снагу, те да му тај доказ није уручен, нити је имао могућност да се о њему изјасни. Указује да нису били испуњени услови за понављање поступка по основу одредбе члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку јер се обнова поступка може извршити само ако се после доношења коначног правоснажног решења употребе нови докази, односно утврде нове чињенице, што овде није случај. Истиче да накнадно вештачење печата на спорној потврди није нов доказ из члана 239. став 1. тачка 1. наведеног закона, јер су управни органи тај доказ могли да изведу и при ранијој оцени постојања услова за признавање својства ратног војног инвалида, али да то нису учинили. Наводи да уколико се сматра да се ради о фалсификату онда до понављања поступка не може доћи по основу нових чињеница, већ евентуално по основу става 2. члана 239. наведеног закона што подразумева постојање кривичне пресуде којом се утврђује да је исправа лажна, да је исказ сведока или вештака лажан или да се ради о неком другом кривичном делу. Позива се не пресуду Управног суда У 10705/12 од 25.09.2012. године, пресуду Врховног суда Србије У 672/05 од 21.12.2005. године и пресуду Управног суда У 7477/12 од 24.08.2012. године, у којима је заузет став о немогућности понављања управног поступка по службеној дужности из разлога из којих је у конкретном случају дошло до понављања поступка. Наводи и да је решење којим му је укинута право на месечна новчана примања за време незапослености произашло директно из решења којим је дозвољено понављање поступка по службеној дужности, те да су оба незаконита. Предлаже да суд поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу, тужени орган је у свему остао код разлога изнетих у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Након разматрања списка предмета, навода тужбе и одговора на тужбу, Управни суд је оценио да је тужба основана.

У образложењу оспореног решења наведено је да је решењем Покрајинског секретаријата за здравство, социјалну политику и демографију број 129-580-315/2015-02 од 03.12.2015. године дозвољено понављање поступка по службеној дужности, поништено решење Покрајинског секретараја за здравство и социјалну политику у Новом Саду број 107-580-6032002-08 од 27.06.2002. године и решено тако што је поништено решење Одељења за друштвене делатности Општине Сомбор број 580-145/2002-VI од 10.05.2002. године и решено тако што се А.А., овде тужиоцу, не признаје својство ратног војног инвалида и утврђује да је вршена неоснована исплата личне инвалиднине по основу које му је исплаћено укупно 684.009,00 динара, те је констатовано да ће питање повраћаја примљеног износа личне инвалиднине бити расправљено у посебном поступку. Наведено је да се тужиоцу не признаје својство ратног војног инвалида јер је по основу провере оригиналности Уверења команде ВП

9073 Плашки број 10-139/1 од 21.06.1995. године утврђено да мали округли печат који се налази на уверењу ВП Плашки није аутентичан. Даље је наведено да му је решењем истог секретаријата број 107-580-6032002-08 од 27.06.2002. године признато својство ратног војног инвалида за стално, а да му је решењем Општине Сомбор потом признато право на месечно новчано примање за време незапослености. Закључено је да је решење којим се дозвољава понављање поступка и тужиоцу не признаје својство ратног војног инвалида донето у складу са чланом 239. тачка 1. Закона о општем управном поступку. Даље је утврђено да је тужиоцу право на месечно новчано примање за време незапослености признато на основу Уредбе о материјалном обезбеђењу и другим правима бораца, војних инвалида и цивилних инвалида рата из оружаних акција после 17.08.1990. године односно на основу члана 2. Уредбе о праву на месечно новчано примање за време незапослености ратних војних инвалида од V – X групе, те да по овим Уредбама предметно право може остварити само оно лице које има статус ратног војног инвалида. Имајући у виду наведено тужени орган је оценио да је првостепени орган правилно поступио када је донео закључак којим се привремено обуставља исплата личне инвалиднине и месечног новчаног примања за време незапослености, које је тужилац остварио као ратни војни инвалид, јер је престао да постоји правни основ (својство ратног војног инвалида) за коришћење личне инвалиднине и права на месечно новчано примање за време незапослености, као изведених права, те је жалба оцењена као неоснована. Наведено је да ће исплата, сходно члану 250. Закона о општем управном поступку бити обустављена привремено до окончања судског поступка о својству ратног војног инвалида и права на личну инвалиднину тужиоца. На основу изложеног, с позивом на одредбу члана 230. Закона о општем управном поступку, одлучено је као у изреци оспореног решења.

Међутим, пресудом III-8 У. 18053/15 од 23.03.2018. године Управни суд је уважио тужбу А.А. из ... и поништио решење Покрајинског секретаријата за здравство, социјалну политику и демографију, број 129-580-315/2015-02 од 03.12.2015. године, којим је дозвољено понављање поступка по службеној дужности, поништено решење Покрајинског секретаријата за здравство и социјалну политику у Новом Саду број 107-580-6032002-08 од 27.06.2002. године и решено тако што је поништено решење Одељења за друштвене делатности Општине Сомбор број 580-145/2002-VI од 10.05.2002. године и решено тако што се А.А., овде тужиоцу, не признаје својство ратног војног инвалида и утврђује да је вршена неоснована исплата личне инвалиднине по основу које му је исплаћено укупно 684.009,00 динара, те констатовано да ће питање повраћаја примљеног износа личне инвалиднине бити расправљено у посебном поступку.

Дакле, како је тужени орган оспорено решење засновао на решењу број 129-580-315/2015-02 од 03.12.2015. године, а које је Управни суд пресудом III-8 У. 18053/15 од 23.03.2018. године поништио, то је у конкретном случају отпао основ за доношење оспореног решења.

У смислу одредбе члана 33. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09) суд је решио управни спор без одржавања усмене расправе, будући да предмет спора не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, с обзиром да је оспорено решење засновано на управном акту који

је поништен, а што је овај суд могао да цени на основу стања у списима предмета.

Суд је ценио захтев тужиоца да одлучи у спору пуне јурисдикције, за који је на основу члана 43. став 1. и 4. Закона о управним споровима нашао да је неоснован, с обзиром да због наведених разлога, чињенична подлога не допушта у конкретном случају мериторно управно одлучивање према члану 43. став 1. истог Закона.

На основу изнетих разлога, ценећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу 1. диспозитива, применом одредби члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), с тим што је тужени орган везан правним схватањем и премедбама суда у погледу поступка, а према одредби члана 69. став 2. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 24.05.2019. године, III-5 У. 1593/16

Записничар
Љиљана Коруга,с.р.

Председник већа-судија
Сузана Гудураш,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ